

Posudek diplomové práce

Kolega Vladimír Vořechovský si zvolil poměrně náročné téma: Příznakové způsoby zpracování zpravodajských reportáží a jejich uplatňování v televizním zpravodajství. Téma velmi zajímavé. A vzhledem k tomu, že pracuji ve zpravodajství jedné ze zkoumaných televizí, pro mě osobně i přitažlivé a konfliktní. Rozdělení do kapitol je velmi logické, autor diplomové práce obsáhl většinu toho, co se dá v dané problematice zkoumat. Velkou pozornost věnoval narativním prostředkům televizního zpravodajství, problému narace a infotainmentu. Stejně pečlivě se věnoval i výzkumnému procesu - kvantitativní a obsahové analýze, měření, výzkumným otázkám. Kapitola 6 přináší interpretaci dat. Shrnuje zajímavé údaje mj. o stand up, grafech, fotografiích v reportážích, zpomalených záběrech nebo například podkresové hudbě. Což je jistě velmi zajímavá součást dnešního českého televizního zpravodajství. Vše uzavírají ještě kvalitní a dobře zvolené grafické přílohy.

Práci považuji za velmi poctivou, podloženou množstvím literatury a vhodně vybraných citací. Za nejlepší pasáž považuji část věnovanou televiznímu vyprávění. Autor si pozorně všímá, jak televize pracují s emocemi, vytvářejí dojem, že vše se děje právě teď. A skutečnost se tak jakoby stane skutečností teprve tehdy, když ji ztvární některá z televizních stanic. Kolega Vořechovský i přesně dovozuje, jak forma v dnešním televizním zpravodajství určuje, co se vlastně divák dozví.

Stejně precizně popisuje spojení narace a infotainmentu. Zde je vidět osobní zkušenost autora z televizního zpravodajství. Kolega Vořechovský ukazuje v pasáži s ilustračními záběry, jak televize dovedou vytvářet dojem, že vědí, jak se situace zpracovaná ve zprávě udála. A to přesto, že například na místo zločinu štáby dorazily pozdě. A pracují často jen s domněnkami a neověřenými zdroji.

Za cennou považuji také kvantitativní část práce, zpracování délky záběrových sekvencí. Zajímavé je, že v českých komerčních televizích je délka záběru jen něco přes tři vteřiny, zatímco zahraniční literatura uvádí průměrnou délku kolem sedmi vteřin (Fiske).

To vše je velmi dobře dokumentováno i v závěrečné příloze. Shrnuto, práci považuji za velmi dobrou, a pokud chci hledat chyby, tak jen v místech, kde autor uvádí tvrzení, která pak příliš nedokazuje. Už úvodní motto, že zpráva je komodita, zboží jako každé jiné, je námětem k diskusi. Zpráva je jistě určitým druhem zboží, ale jinak se na ni dívá (přistupuje k ní) řadový reportér, šéfredaktor, generální ředitel či vlastník televize. Divák ji jako zboží spíše nechápe.

Podobně autor tvrdí, že televizní informace jsou pomíjivé, divák nemá možnost, na rozdíl od novin, vrátit se k tomu, co viděl. A co internet? Dnes tam jsou zprávy všech tří stanic dostupné. I přesto souhlasím s autorem, že zprávy jsou pomíjivé.

Kolega Vořechovský v práci cituje Hobsonovou (1980), že zprávy jsou maskulinní. Platí to i o Česku? Domnívám se, že ne, alespoň podle čísel ATO. Pokud to platilo v USA, měl by autor poznamenat, zda se situace v ČR vyvíjela jinak nebo jestli se sledování zpráv nějak zlomově změnilo.

Autor rovněž uvádí, že ve zpravodajství se dá manipulovat se zvukem. Např. s tzv. gerojší. Je to jistě pravdivé tvrzení, ale stálo by za to ilustrovat ho nějakými příklady. Je to ve zpravodajství ČT, Primy nebo Novy běžné?

Poslední poznámka je k výzkumu sledovanosti: Na straně 43 se píše o sledovanosti Zpravodajského deníku na Primě. Věta je nesrozumitelná a uvedené číslo je chybné.

Své výtky považuji spíše za příležitost k diskusi nad zajímavou diplomovou prací. Proto práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako velmi dobrou.

PhDr. Jiří Závozda

V Praze 17.6.2006